

РЕШЕНИЕ

№ 1156

гр. Перник, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Симона Пл. Кирилова

при участието на секретаря ЕМИЛ Н. КРЪСТЕВ
като разглежда докладваното от Симона Пл. Кирилова Гражданско дело № 20231720100386 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 235, ал. 1 ГПК.

Образувано е по искова молба на ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс груп“ ЕАД срещу Г. К. Г..

В исковата молба се твърди, че на ***** между страните било сключено споразумение при условията на чл. 101 ЗЗД, с което ответникът поел като солидарен длъжник задължение на К.Г.К. за заплащане на суми, дължими от последния към застрахователното дружество по изп. дело № 1847/2017 г. на ЧСИ А.В. по изпълнителен лист от 14.07.2016 г., издаден по гр. дело № 69696/2014 г. на РС-Перник, с предмет 5000.00 лв., изплатена от застрахователя частична регресна претенция по щета за застрахователно събитие – ПТП, причинено на 28.09.2009 г. от К.К. след употреба на алкохол, натрупаната към момента на сключване на споразумението законна лихва в размер на 1961.46 лв., както и съдебни разноски в размер на 1500.00 лв. Предметът на споразумението по чл. 101 ЗЗД обхващал всички задължения по образуваното изпълнително дело – вземанията по изпълнителния лист (главница, лихви и съдебни разноски), изтекли законни лихви както и всички такси и разноски към ЧСИ, с което общата сума на задължението по споразумението възлизала на 9962.24 лв., платимо на 16 месечни вноски, от които длъжникът заплатил само първата вноска в размер на 800 лв., чрез която частично било погасено вземането за присъдени съдебни разноски в общ размер от 1500 лв. За непогасения остатък ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което след указания депозирал установителен иск за вземанията си.

По изложените съображения се моли да бъде признато за установено в отношенията между страните съществуването на изискуемо вземане за сумата в размер на 9162,24 лв. /след допуснато намаляване размера на иска от първоначално заявения размер 9162,38 лв./, от които **5000,00 лв.** главница, представляваща частична регресна претенция по щета №

044109091000977, присъдена с Решение № 105/17.02.2016 г. по гр.д. № 6959/2014 г. на РС-Перник в полза на ищеца; **700,00 лв.**, представляващи дължим остатък от присъдените в полза на ищеца съдебни разноски по гр.д. № 6959/2014 г. на РС-Перник в размер на 1500,00 лв.; **1961,46 лв.** – законна лихва върху главницата от 5000,00 лв., присъдена по гр.д. № 6959/2014 г. на РС-Перник, считано от датата на подаване на исковата молба до сключване на споразумението от *****; **300,00 лв.** – дължима на основание чл. 2, ал. 2 от Споразумението законна лихва; **1200,78 лв.** – разноски по изпълнително дело № 1847/2017 г. на ЧСИ А.В.. Иск се и присъждане на **законна лихва** от датата на подаване на заявлението, претендират се съдебно-деловодни разноски.

Ответната страна Г. К. Г., чрез назначения особен представител адв. А. А., е депозирал писмен отговор в срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва предявения иск. Развива правни съображения, досежно института на встъпване в дълг. Прави възражение за нищожност на клаузата в споразумението за заплащане на всички такси и разноски по изп. дело № 1847/2017 г. Изразено е становище за неоснователност на главния и на акцесорния иск и моли исковете да бъдат отхвърлени.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото относими доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК и чл. 12 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79 ЗЗД, вр. чл. 101 ЗЗД, във вр. с чл. 411 КЗ.

Съгласно чл. 101 ЗЗД трето лице може да встъпи като съдължник в определено задължение по съглашение с кредитора или с длъжника. Ако кредиторът е одобрил съглашението за встъпване, то не може да бъде отменено или изменено без негово съгласие. Първоначалният длъжник и встъпилото лице отговарят към кредитора като солидарни длъжници. Независимо от това с кого е сключено съглашението, встъпилият отговаря пред кредитора солидарно с длъжника за изпълнението на задължението. При встъпването в дълг, без да се променя самото облигационно отношение, т. е. при запазване на правния характер на съществуващия дълг и неговите модалитети; на възраженията по съществуващото задължение и при запазване на неговите обезпечения и без кредиторът да загубва своя стар длъжник, към него се присъединява още един длъжник.

След като встъпването в дълг се прави с цел изпълнение на задълженията по едно съществуващо облигационно правоотношение, то това предпоставя действителност на последното. Ето защо ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване основанието, от което произтича вземането между ищеца и длъжника, в чийто дълг ответникът е встъпил; съществуването на изискуемо вземане, непогасено задължение на К.Г.К. към ищеца; договор за встъпване в дълга на К.К., сключен между кредитора /ищеца/ и третото лице /ответника/, което се твърди, че се е присъединило се към дълга; както и размера на задължението.

От представеното Споразумение от ***** за погасяване на регресно вземане по щета се установява, че ищцовото дружество и ответникът са сключили договор, по силата на който ответникът Г. К. Г. е поел задължение към ищеца да заплати разсрочено суми, дължими от сина му К.Г.К. към застрахователното дружество, във връзка с изплатено от застрахователя обезщетение по повод ПТП, причинено от К.К. след употреба на алкохол, проведено срещу К.К. исково производство и издаден изпълнителен лист. Съгласно чл. 1 и чл. 2 от Договора сумите, които Г. Г. се е задължил да заплати разсрочено на 16 равни вноски включват главница 5000 лева и законна лихва върху нея 1961,46 лева, съдебни разноски 1500 лв., законна лихва 300 лв., както и всички такси и разноски по изп.д. № 1847/2017 г. на ЧСИ А.В..

В процесния случай съдът споделя правния извод на ищеца, че процесното съглашение съставлява именно встъпване в дълга на К.К., доколкото в същото е посочено,

че се сключва при условията на чл. 101 ЗЗД, както и изрично в чл. 4 от Споразумението е поето задължение на вискателя да не предприема действия по принудително изпълнение срещу К.К. по образуваното изпълнително дело. В този смисъл, *липсва воля* първоначалният длъжник К.К. *да се освободи от отговорност към кредитора* (арг. чл. 102, ал. 1, изр. 2 ЗЗД), поради което и при липсата на спор между страните съдът намира, че **действителната обща воля** на кредитора и ответника е била насочена именно към **встъпване** (а не *заместване*) в дълга на К.К.. В този случай **солидарността** между първоначалния длъжник К.К. и ответника Г. Г., встъпил в неговото задължение, произтича от закона – чл. 101, изр. 3 ЗЗД.

В случая не се оспорва съществуването на главното вземане – на ищцовото дружество срещу първоначалния длъжник К.К., което се установява и от издадения след влязло в сила съдебно решение изпълнителен титул, въз основа на който срещу К.К. е образувано и изп.д. № 1847/2017 г. на ЧСИ А.В..

В тази връзка следва да бъде обсъдено правоизключващото **възражение за нищожност** на клаузата на чл. 2, ал. 2 от Споразумението, с която ответникът се е задължил да заплати „*всички такси и разноски в изпълнението*“.

Съдът намира, че клаузата е **действителна**, но **ищецът не може да черпи права** от същата в рамките на настоящото производство, като съображенията за това са следните.

Видно от удостоверението за размера на дълга, издадено от ЧСИ А.В. по изп.д. № 1847/2017 г. /л. 17/, към 02.03.2022 г. размерът на дълга на К.К. към вискателя възлиза на 10054,45 лева. Отделно се посочва, че размерът на задълженията на К.К. за такси възлиза на 966,78 лева с ДДС – такса по т. 26 ТТРЗЧСИ, и 234 лв. с ДДС – обикновени такси по ТТРЗЧСИ. Няма твърдения и доказателства обикновените такси да са били внесени авансово от вискателя, поради което и с оглед удостоверяването на ЧСИ А.В., в което в отделни пера е посочен дълг към вискателя и отделно – такси по ТТРЗЧСИ, съдът намира, че задължението за заплащане на такси по изпълнението в общ размер 1200,78 лв. е на длъжника К.К. към съдебния изпълнител.

Процесуалните норми, предоставящи правото на частните съдебни изпълнители да събират такси за извършваните от тях дейности, се съдържат чл. 79 ГПК и чл. 78 ЗЧСИ. По въпроса за същността на таксите, събирани от ЧСИ, и конкретно таксата по т. 26 ТТРЗЧСИ, няма съмнение, че същата се явява **възнаграждение за извършената от ЧСИ дейност**, изразяваща се в събиране на паричното вземане на вискателя. Длъжникът отговаря за същите, като санкция на неизправната страна за доброволно изпълнение на признати по надлежния ред вземания, респ. по този начин е дал повод за образуване на изпълнителното производство – в този смисъл Решение № 82/08.05.2012 г. по гр. д. № 1891/2010 г. на ВКС, Решение № 266/19.12.2013 г. по гр. д. № 1427/2012 г. на ВКС.

Ето защо, при липсата на твърдения и данни вискателят да е заплатил авансово обикновените такси, вкл. с оглед съдържанието на официалното удостоверяване на ЧСИ, а и доколкото такъв правопораждащ юридически факт не се въвежда в исковата молба, а се претендират суми единствено въз основа на споразумението по чл. 101 ЗЗД, съдът намира, че таксите по изпълнението са **задължение** на длъжника К.К., но **не към вискателя, а към съдебния изпълнител.**

При тези данни клаузата на чл. 2, ал. 2 от Споразумението, задължаваща Г. Г. да заплати „*всички такси и разноски*“ по изпълнението, без да е посочено на кого следва да се заплатят таксите по изпълнението, на практика **не съставлява встъпване в дълга на К.К.** – същата не е постигната при условията на чл. 101 ЗЗД между Г. Г. и кредитора (ЧСИ А.В.) или с длъжника (К.К.) по вземането за такси, а е **уговорка в полза на трето лице** (бенефициер) между Г. Г. (промитент) с вискателя (стипулант) – чл. 22 ЗЗД.

При тези данни съдът намира за **установени** основанията, от които произтича вземането между ищеца и длъжника, в чийто дълг ответникът е встъпил; съществуването

непогасено задължение на К.Г.К. към ищеца; както и валиден договор за встъпване в дълга на К.К., сключен между кредитора и ответника, от които факти се извежда и **материалната легитимация на страните** по настоящите претенции досежно вземанията за главница, лихви, съдебни разноски, които К.К. е бил осъден да заплати в полза на ищцовото застрахователно дружество.

По изложените съображения обаче, при липса на посочване в клаузата на чл. 2, ал. 2, че таксите по изпълнението следва да се платят *на ищеца*, както и при липса на твърдения ищецът да е бил овластен от ЧСИ А.В. да получи изпълнение на вземането й за такси, съдът намира, че същият **не е материално легитимиран** по претенцията за присъждане на такси по изп.д. № 1847/2017 г., поради което искът за сумата от **1200,78 лева** следва да бъде **отхвърлен**.

Доколкото е установено **основанието**, от което произтичат останалите вземания, присъдени със съдебното решение, следва да бъде обсъден и въпросът за **размера** на иска.

Видно от споразумението, при неговото подписване е била платена сумата от 800 лв., представляваща част от вземането за съдебни разноски в общ размер на 1500 лв., което се изяснява и от приложеното платежно нареждане, признанието на ищеца и ССЧЕ. По този начин съгласно заключението на в.л., към момента на споразумението – *****, размерът на дълга е възлизал на 7632,27 лева, от които 5000 лв. главница, 1932,27 лв. лихва и 700 лв. разноски (след извършеното плащане на 800 лв.).

От удостоверение на ЧСИ А.В., както и от ССЧЕ се изяснява, че след образуване на изп.д. № 14.08.2017 г. от 14.08.2017 г., са били начислени такси към ЧСИ в общ размер 1200,78 лева, от които 966,78 лв. с ДДС – такса по т. 26 ТТРЗЧСИ, и 234,00 лв. с ДДС обикновени такси. Налице е частично плащане по изпълнителното дело в размер на 164,02 лева, преведени към *взискателя* и са отразени като суми, платени *по изпълнителния лист*. В обобщение, налице е плащане в глобален размер 964,02 лева (800 лв., платени към момента на споразумението + 164,02 лева, частично плащане, отнесено като плащане по ИЛ, съгласно ССЧЕ), което е отнесено за погасяване на разноските *по изпълнителния лист*, видно от таблицата на вещото лице – общо 2700,78 лева, от които съдебни разноски 1500 лв. и разноски към ЧСИ за такси 1200,78 лева, като по този начин след частичното плащане 964,02 лв. остатъкът от всички дължими разноски според вещото възлиза на 1736,76 лева.

По този начин към момента на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение дължимите суми според вещото лице възлизат в глобален размер 9946,81 лева, от които 5000 лева главница, 3210,05 лева – законна лихва върху главницата за периода 05.12.2015 г. до 06.05.2022 г., както и 1736,76 лева разноски (съдебни и към ЧСИ).

При съобразяване клаузата на договора, че платената сума от 800 лв. погасява част от вземане в общ размер 700 лв., като се вземе предвид, че плащането 164,02 лв. е било преведено на *взискателя* и отнесено за погасяване на разноските *по изпълнителния лист*, предвид поредността, уредена в чл. 76, ал. 2 ЗЗД, съдът намира, че със същото е погасена част от остатъка от вземането за съдебни разноски 700 лв., при което непогасеният остатък от същото възлиза на **535,98 лв.**

При тези данни и на осн. чл. 162 ГПК съдът намира, че от посочените глобално от вещото лице разноски 1736,76 лева, 535,98 лева съставляват съдебни разноски по исковото производство срещу К.К., а 1200,78 лева – такси по изпълнението.

В заключение, вземането за главница 5000 лева се установява по основание и размер. С оглед обстоятелството, че вземанията за лихви се претендират в по-нисък размер (1961,46 лв. и 300 лв.) от установения в експертизата (общо 3205,10 лв.) и с оглед диспозитивното начало – арг. чл. 6 ГПК, съдът следва да уважи исквете за лихви – респ. 1961,46 лв. и за 300 лв. за пълния предявен размер. Вземането за остатъка от съдебните разноски следва да бъде уважено частично – за сумата 535,98 лева, и отхвърлено за

разликата до пълния заявен размер 700 лв., поради частичното погасяване чрез плащане в размер на 164,02 лв. По изложените по-горе съображения искът за заплащане в полза на ищеца на таксите по изпълнителното дело следва да бъде отхвърлен в цялост.

Като законна последица следва да бъдат уважени и исканията за присъждане на законна лихва върху сумите 5000 лв. и 535,98 лв., считано от депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Материалната правоувеличаваща претенция за присъждане на законна лихва върху цялата сума, считано от депозиране на заявлението на 06.05.2022 г., **не** следва да бъде уважавана в цялост, доколкото част от вземането съставлява **изтекля законна лихва** (сумата 1961,46 лв. и сумата 300 лв.), респ. би се нарушила императивната **забрана за начисляване на лихви върху лихви**.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца **пропорционално** на уважената част на исковите следва да бъдат присъдени сторените разноски в **исковото производство** в общ размер **1602,72 лв.**, от които пропорционално 155,95 лв. държавна такса, 663,81 лв. адвокатско възнаграждение с ДДС и 765,94 лв. разноски за особен представител и ССЧЕ, както и пропорционално разноските по налагане на допуснатата обезпечителна мярка, съобразно разясненията на т. 5 от ТР № 6/06.11.2013 г., ОСГТК на ВКС – **17,02** лева от общо платени такси в размер на 20 лв.

Не следва да се присъжда адвокатско възнаграждение във връзка с действията по обезпечаване на иска, доколкото обезпечението е допуснато в хода на настоящото исково производство, а не в отделен процес. Чл. 7, ал. 7 от Наредба № 1/2004 г. предвижда възнаграждение за адвоката единствено по дела за обезпечение на бъдещ иск, но не и когато обезпечението е поискано в хода на висящ исков процес, като елемент от цялостната правна защита по вече заявеното по исков ред спорно материално право, за която на общо основание се дължи (а и с настоящото решение се присъжда) възнаграждение съобразно чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от ЗЕАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ ЕАД, ЕИК 000694286, чрез адв. А. С., срещу Г. К. Г., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес *****, представляван от назначения особен представител адв. А. А., иск с правно основание **чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79 ЗЗД, вр. чл. 101 ЗЗД, във вр. с чл. 411 КЗ**, че в полза на ЗЕАД „Булстрад Виена Иншурънс груп“ ЕАД **съществува изискуемо вземане** спрямо Г. К. Г., произтичащо от Споразумение ***** за погасяване на регресно вземане по щета № 044109091000977, за сумата от 7797,44 лева, от която: 5000,00 лв. главница, представляваща частична регресна претенция по щета № 044109091000977, присъдена с Решение № 105/17.02.2016 г. по гр.д. № 6959/2014 г. на РС-Перник, **ведно със законната лихва** върху сумата 5000 лв., считано от депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК на 06.05.2022 г. до окончателното изплащане, сумата **535,98 лева**, представляващи дължим остатък от присъдените в съдебни разноски по гр.д. № 6959/2014 г. на РС-Перник в размер на 1500,00 лв., **ведно със законната лихва** върху сумата 535,98 лв., считано от депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК на 06.05.2022 г. до окончателното изплащане, **1961,46 лв.**, представляващи натрупана законна лихва върху главницата от 5000,00 лв., присъдена по гр.д. № 6959/2014 г. на РС-Перник, считано от датата на подаване на исковата молба до сключване на споразумението от *****, както и **300,00 лв.** – вземане за законна лихва, дължимо на основание чл. 2, ал. 2 от Споразумението, за които суми е издадена Заповед № 1836/31.05.2022 г. за изпълнение на парично

задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 2526/2022 г. на РС-Перник, **като**

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 7961,46 лева до пълния заявен размер 9162,24 лева, **от които** – за разликата над 535,98 лева до пълния заявен размер 700 лв. на вземането за съдебни разноси по гр.д. № 6959/2014 г. на ПРС, както и за вземането от 1200,78 лева – такси по изп.д. № 1847/2017 г. на ЧСИ А.В., **както и исканията** за законна лихва върху сумите от 1961,46 лева и 300 лева, считано от депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК на 06.05.2022 г. до окончателното изплащане, като **неоснователни**.

ОСЪЖДА Г. К. Г., ЕГН ***** **да заплати** на ЗЕАД „БУЛСТРАД ВИЕНА ИНШУРЪНС ГРУП“ ЕАД, ЕИК 000694286 на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **1602,72 лева** разноси пред РС-Перник в исковото производство, от които 155,95 лв. държавна такса, 663,81 лв. адвокатско възнаграждение с ДДС и 765,94 лв. разноси за особен представител и съдебно-счетоводна експертиза, както и сумата **17,02 лева** – разходи, във връзка с действия по обезпечаване на иска.

ОБЕЗСИЛВА Заповед за изпълнение на парично задължение № 1836/31.05.2022 г., издадена по ч.гр.д. № 2526/2022 г. на РС-Перник за сумата от **0,14 лева** (разликата между сумата от 9162,38 лева по заповедта и предмета на иска 9162.24 лв., след допуснатото намаляване размера на иска и прекратяване на производството в тази част).

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на осн. чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Перник: _____